

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50021/2021/5.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Moskovits Károly ügyvéd ügyintézője mellett eljáró Sipos & Moskovits Ügyvédi Iroda (CÍM) által képviselt FELPERES NEVE (CÍM) felperesnek – a Dr. Nagy Gabriella Katalin ügyvéd (CÍM) által képviselt ALPERES NEVE (CÍM) alperes ellen, fizetési felszólítás hatályon kívül helyezése iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 4.M.70.020/2020/19. szám alatti ítélete ellen az alperes által 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán -tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatva az alperes által felperes javára megfizetendő elsőfokú perköltség összegét 50 000 (ötvenezer) forintra leszállítja, ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10 000 (tízezer) forint másodfokú eljárással felmerült költséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2016. október 13. napjától állt alkalmazásban az alperesnél gépkocsivezetőként. Az alperes utasítása szerint 2019. október 4. napján HELYSÉG 1 NEVE városából kellett az XXX-000 forgalmi rendszámú kamionnal árut szállítania HELYSÉG 2 NEVE-be az MEGBÍZÓ NEVE megbízó részére akként, hogy a lerakodásra 2019. október 7. napján volt köteles. A felperes a fuvarfeladat elvégzését 2019. október 4. napján megkezdte, azonban október 7. napján a szállítmányt az alperes mátészalkai telephelyére vitte, a fuvar teljesítését nem fejezte be. A szállítmányt az alperesnél gépkocsivezetőként dolgozó MUNKAVÁLLALÓ vitte HELYSÉG 2 NEVE-be, ami 2019. október 8. napján 17.00 órakor érkezett meg a címre és másnap rakták le.

[2] A megrendelő és szállító közötti 15.3537. számú fuvarozási megbízás 7. pontja értelmében késedelem esetén a fogadó napi 250 euro bírság kiszabására volt jogosult, míg a megállapodás 10. pontja értelmében a fuvarozó probléma esetén a megbízót 30 napon belül volt köteles értesíteni, melynek elmaradása esetén rá 500 euro büntetés volt kiróható. A megbízó kötbérigényt az alperessel szemben ennek ellenére nem érvényesített. A megrendelő és az alperes közötti megállapodás szerint a fuvar elvégzéséért 1700 euro fuvardíj illette volna meg az alperest, azonban ezt a megrendelő nem fizette meg.

[3] Az alperes 2019. október 8. napján kelt, 23/2019. (X.08.) fizetési felszólítással 359 078 forint megfizetésére kötelezte a felperest a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 179. § (1) bekezdése alapján. A fizetési felszólításban hivatkozott arra, hogy a felperes az Mt. 52. § (1) bekezdés a-b) pontjaiban írt megjelenési és rendelkezésre állási kötelezettségének nem tett eleget, ezzel munkaviszonyból származó kötelezettségét súlyosan megszegte, így az Mt. 56. § (1) bekezdése alapján a munkáltató jogosult volt vele szemben hátrányos jogkövetkezmény alkalmazására.

[4] Az alperes 2019. október 14. napján a felperes munkaviszonyát azonnali hatállyal felmondta.

[5] A felperes keresetében a fizetési felszólítás hatályon kívül helyezését kérte, melyben azt állította, hogy az indoklásban hivatkozott megjelenési és rendelkezésre állási kötelezettségét nem szegte meg. Az MK 95. számú állásfoglalásra utalva sérelmezte, hogy a hátrányos jogkövetkezményt tartalmazó határozat nincs indokolva. Hivatkozott arra is, hogy a munkaszerződés értelmében hátrányos jogkövetkezményként a felperessel szemben csak egy havi munkabér összege volt kiszabható, és a kár felmerülését az alperes nem bizonyította.

[6] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a felperes a munkáltatói utasítás végrehajtását jogosulatlanul és indokolatlanul megszegte, a részére kijelölt útvonaltervet önkényesen módosította, utast vett fel a kamionba és fuvarfeladatát megszakította; ebből fakadóan a munkáltatónak kára keletkezett. E körben hivatkozott arra, hogy a megrendelő a késedelem miatt az 1700 euros fuvardíjat nem fizette meg, illetőleg arra, hogy a címzett összesen 1000 euro kötbért számított fel vele szemben, mely utóbbi összeg forint ellenértéke a fizetési felszólításban meghatározott 359 078 forint.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperes 23/2019. (X.08.) számú fizetési felszólítását hatályon kívül helyezte, kötelezte az alperest a Magyar Állam javára 21 550 forint eljárási illeték, míg a felperes javára 100 000 forint perköltség megfizetésére.

[8] Az ítélet indokolásában hivatkozott az Mt. 179. § (1) bekezdésében foglaltakra, mely szerint a munkavállaló a munkaviszonyból származó kötelezettségének megszegésével okozott kárt köteles megtéríteni, azonban a 179. § (2) bekezdése értelmében a kárt, a kártérítési felelősség feltételeit, valamint az okozati összefüggést a munkáltató köteles bizonyítani, mely utóbbinak az alperes nem tett eleget.

[9] Rögzítette, hogy az alperes a beszámításra vonatkozó előadásával ellentétben a teljes fuvardíj megfizetésére szólította fel a megbízót, a teljes összeget követelésként tartja nyilván, emellett nem igazolta, hogy a megbízó a kötbér érvényesítésére vonatkozó jognyilatkozatot tett. A beszámításra a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:49. § (1) bekezdése alapján jogosulthoz intézett jognyilatkozattal kerülhet sor, ilyen jognyilatkozatot azonban az alperes nem igazolt. Erre tekintettel megállapította, hogy az alperesnek a szerződés hibás teljesítése kapcsán tényleges fizetési kötelezettsége nem keletkezett, kár hiányában pedig a felperes kártérítési felelőssége sem állapítható meg, ezért a fizetési felszólítást hatályon kívül helyezte. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes részére perköltség megfizetésére.

[10] Az alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását, valamint a felperes kötelezését az első- és másodfokú perköltségének megfizetésére. Fellebbezésében is hangsúlyozta, hogy a felperes munkaszerződésben foglalt kötelezettségét többszörösen és súlyosan megszegte, mivel a kijelölt útvonaltervet önkényesen módosította, utast vett fel, majd fuvarfeladatát megszakította HELYSÉG 3 NEVE-n és engedély nélkül eltávozott. A felperes ezzel megszegte az őt terhelő együttműködési kötelezettséget is.

[11] Kifejtette, hogy a munkáltatót ért kár lehet a vagyonában bekövetkezett csökkenés, valamely költség vagy kiadás, továbbá az elmaradt haszon is. Egyértelműen megállapítható a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, hogy az alperes felé a megrendelő a késedelmes teljesítés miatt nem fizette meg az 1700 euro fuvardíjat, mely tényleges káraként jelentkezik, akár a teljes összeg megfizetését is kérhette volna a felperestől.

[12] A Ptk. 6:518. § és 6:520. § felhívásával kifejtette, hogy a kártérítés körében a jogellenességet nem kell bizonyítani, hiszen maga a károkozás ténye megalapozza azt, az új Ptk. rendelkezései szerint a károkozónak kell bizonyítania, hogy magatartása nem volt felróható, azaz úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A perben igazolta, hogy az 1700 euro összeg kára a felperes jogellenes, vétkes magatartására vezethető vissza.

[13] Kiemelte, hogy a jognyilatkozatok megtétele kapcsán főszabály szerint nincs formakényszer, jognyilatkozatot a fél alaki kötöttség nélkül akár szóban, akár írásban vagy ráutaló magatartással is tehet. Az elsőfokú bíróság nem adott arról tájékoztatást, hogy a Ptk. szerint alakszerűséghez nem kötött beszámítási nyilatkozatot az alperesnek mivel kellett volna igazolnia. Álláspontja szerint a kiállított fuvardíjszámla a felmerült kárt kellően igazolja. Az elsőfokú bíróság a tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget, ez a felhívott eseti döntések szerint az ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó lényeges eljárási szabálysértés. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság utalás szintjén sem adta indokát annak, hogy a felperesi magatartás miért volt méltányolható.

[14] Az elsőfokú bíróság által felperes javára megállapított ügyvédi munkadíj mértékét eltúlzottnak tartotta, kifejtve, hogy az ítélet e körben részletes indokolást nem tartalmaz. Habár az ügyvédi megbízási díj szabad megállapodás tárgya, azonban ez nem jelenti azt, hogy pernyertesség esetén a kikötött munkadíj teljes összege az ellenérdekű félre áthárítható. A munkadíj mérséklésének van helye, ha az nem áll arányban a pertárgy értékével vagy az elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A felperes által megjelölt ügyvédi munkadíj összege Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei viszonylatban kirívóan magas és a pertárgy értékére tekintettel is aránytalan.

[15] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján, valamint kérte, hogy az ítéltábla kötelezze az alperest a másodfokú eljárással felmerült költségei megfizetésére a korábban már csatolt megbízási szerződés szerinti összegben.

[16] Az ítéltábla a fellebbezést a veszélyhelyzet során érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III.06.) Kormányrendelet 27. § (1) és (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és azt csupán a perköltségre vonatkozó rendelkezés körében találta részben megalapozottnak.

[17] Az alperes az Mt. 285. § (2) bekezdésében foglalt lehetőséggel élve kártérítés iránti igényét érvényesítette a felperessel szemben, melyhez kapcsolódóan a felperesi hivatkozással ellentétben indokolási kötelezettség nem tartozik, így az MK. 95. számú állásfoglalásában foglaltak megtartása nem volt vizsgálható. A munkavállaló kártérítési felelősségének jogalapi elemei az Mt. 179. § (1) bekezdésére figyelemmel a felek közötti munkaviszony fennállása, a munkavállaló oldalán a munkaviszonyból származó kötelezettség megszegése, a munkáltató oldalán kár felmerülése és a kettő közötti okozat összefüggés, melyre való hivatkozás és bizonyítás elegendő annak vitatása esetén. Ezen feltételek konjunktív feltételek, bármelyik hiánya a munkavállaló kártérítési felelősségét kizárja.

[18] Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt rá ítéletében, hogy az Mt. 179. § (2) bekezdésében foglaltak szerint valamennyi feltétel fennállását, így a munkavállaló kötelezettségzegését, a kárt és az ezek közötti okozati összefüggést is a munkáltatónak kell bizonyítania. Amennyiben a kártérítési felelősség bármely eleme vonatkozásában a munkáltató bizonyítási kötelezettségének nem tud eleget tenni, úgy a Pp. 265. § (1) bekezdése értelmében a sikertelen bizonyítás következményét, azaz a fizetési felszólítás hatályon kívül helyezését köteles viselni.

[19] Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság által ítéletben kifejtetteket a körben, hogy az alperes a perben nem bizonyította kétséget kizáróan, hogy a felperesi magatartás következtében kár érte.

[20] Ahogyan arra az alperes a fellebbezésében helytállóan hivatkozott, kár lehet a munkáltató vagyonában bekövetkezett csökkenés, a kár elhárításával kapcsolatos költség, kiadás, valamint az elmaradt haszon is. Az alperes a felperessel szemben érvényesített kár vonatkozásában az elsőfokú eljárás során, illetőleg fellebbezésében is egymásnak ellentmondó nyilatkozatokat tett. Részben állította, hogy kárát a fuvarozási szerződés késedelmes teljesítése miatt a megrendelő által a fuvardíj megfizetésének megtagadása okozta, felmerült kárának összege az 1700 euro fuvardíj (fellebbezés 1. oldal), ugyanakkor hivatkozott arra is, hogy vele szemben a megrendelő kötbérköveteléssel lépett fel (fellebbezés 2-3. oldal).

[21] Nem vitathatóan, ha a munkáltatónak kötbérfizetési kötelezettsége keletkezik a munkavállaló magatartásából fakadóan és annak eleget tett, az általa megfizetett összeg kárnak minősül, melyet az érintett munkavállalóval szemben az Mt. munkavállalói kártérítési felelősségről szóló rendelkezései szerint érvényesítheti (EBH2019.M.3.). Ebben az esetben a munkáltató köteles bizonyítani, hogy vele szemben a megrendelő jogszerűen kötbérfizetési igénnyel élt és a kötbért a megrendelő részére megfizette.

[22] Az ítéltábla megjegyzi, hogy az alperes által csatolt fuvarozási megbízási szerződés értelmében a felek akként rendelkeztek, hogy a szerződésre a mindenkor CMR/TIR Egyezmények irányadóak (21. pont). A nemzetközi áru fuvarozási szerződésről

szóló egyezmény (CMR) 17. cikk 1. pontja szerint a fuvarozó felelős az áru késedelmes kiszolgáltatásáért, a 23. cikk 5. pontja esetén késedelem esetén, ha a rendelkezésre jogosult bizonyítja, hogy ebből kára származott, köteles ezért kártérítést fizetni, amely nem haladhatja meg a fuvardíj összegét. Az alperes a kötbérfizetési kötelezettsége mellett hivatkozott arra, hogy részére a fuvardíjat az áru kiszolgáltatásának késedelmére tekintettel nem fizette meg a megrendelő, azaz a CMR 23. cikk 5. bekezdése szerint a fuvarozási díjjal megegyező összegű kártérítést érvényesített. Amennyiben az alperes a kárát ekként határozza meg, bizonyítania kell, hogy a megrendelő vele szemben kártérítési igénnyel élt, a fuvardíj megfizetésének elmaradására a kártérítési igényre tekintettel került sor, azaz a felperesi kötelezettségszegő magatartás és a bekövetkezett kár között az okozati összefüggés fennáll. Önmagában a fuvardíj megfizetésének elmaradása az alperes vagyonában bekövetkező értékcsökkenés, de a fizetés elmaradásának több oka is lehet (szerződésszerű teljesítés esetén is előfordul a kifizetés elmaradása). Az Mt. 179. § (1) bekezdésére tekintettel a munkavállaló kártérítési felelősségének megállapításához a munkáltatói vagyonban bekövetkező értékcsökkenés nem elegendő, szükséges annak bizonyítása, hogy az a munkavállaló kötelezettségszegésének következménye. A perben erre az alperes csupán hivatkozott, azonban bizonyítást nem ajánlott fel.

[23] Az alperes fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértést vétve, tájékoztatási kötelezettségét megsértve nem tájékoztatta arról, hogy a beszámításra vonatkozó, Ptk. szerint alakszerűséghez nem kötött jognyilatkozatot milyen módon kellett volna bizonyítania. Rögzíti az ítéltábla, hogy az alperes fellebbezésében felhívott eseti döntések mindegyike az 1952. évi Pp. hatálya alatt született. Míg az 1952. évi Pp. annak 3. § (3) bekezdésében minden esetben a bíróság kötelezettségévé tette, hogy a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményéről előzetesen tájékoztassa a feleket, a jelen perben irányadó Pp. 237. § (2) bekezdése a bíróság közrehatási kötelezettségét ennél szűkebb körben határozza meg, a bíróságnak anyagi pervezetési kötelezettsége csak akkor van, ha a perfelvételi nyilatkozat nem terjed ki valamely lényeges tény vonatkozásában a bizonyításra, vagy a felek között vita van abban, hogy valamely tény bizonyítása mely felet terheli. A Pp. hatálya alatt indult ügyekben a bíróságot általános jelleggel nem terheli a bizonyítási teherről, illetőleg a bizonyításra szoruló tényekről való tájékoztatás kötelezettsége. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor 8. sorszám alatti végzésében kifejezetten felhívta az alperest a kárigényével összefüggésben keletkezett okiratok csatolására, illetve 14. sorszám alatti végzésével azon dokumentumok csatolására, mellyel a vevő az alperest a kötbérigény érvényesítése kapcsán felszólította. Figyelemmel arra, hogy a bíróságot a fentiek szerint általános kioktatási kötelezettség a bizonyítási teher vonatkozásában nem terhelte, ugyanakkor az elsőfokú bíróság a végzésein keresztül alkalmazott anyagi pervezetéssel felhívta az alperest a kár összegének bizonyítására, e körben eljárási szabálysértés nem állapítható meg.

[24] Sem az 1952. évi Pp., sem pedig a jelenleg hatályos Pp. alapján nem terheli a bíróságot annak kötelezettsége, hogy – a szakértői bizonyítás szükségességének kivételével – a bizonyítás eszközeiről tájékoztassa a feleket. Az 1952. évi Pp. hatálya alatt az 1/2009. (VI.24.) PK vélemény 10. pontja lehetővé tette, hogy ha a bíróság az adott tényre vonatkozó bizonyítási anyagot nem tartotta elegendőnek, e tény közlése nélkül felhívhatta a felet további bizonyítási indítvány előterjesztésére, azonban még ezen PK vélemény szerint is a szakértői bizonyítás szükségességét kivéve a bizonyítási eszközökre általában nem kellett kitérnie. A jelenleg hatályos Pp. rendszeréből következően azonban az anyagi pervezetés

keretében nem - még jogi képviselővel nem rendelkező fél esetében sem - kötelezettsége a bíróságnak, hogy az állított tény bizonyításának sikerességéhez szükséges további bizonyítási indítvány előterjesztésére hívja a fel a felet, illetőleg vele a sikerre vezető bizonyítási eszközöket közölje. A feleknek ugyanis már a perindítás, érdemi ellenkérelem előterjesztését megelőzően, pernyertességi esélyük felmérésekor számolniuk kell azzal, hogy a bizonyítás eredménytelen lehet. A bíróságnak nincs olyan pervezetési kötelezettsége, mely a bizonyítékok mérlegelésének eredményéről mintegy hallgatólagosan tájékoztatva a bizonyítékok pótlólagos csatolására hívná fel a felet. Az alperes tehát alaptalanul hivatkozott a tájékoztatási kötelezettség megsértésére.

[25] A Pp. 263. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben a törvény eltérő rendelkezése hiányában alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, ennek megfelelően az erre hivatkozó alperesnek magának kellett eldönteni, hogy beszámításra vonatkozó és felperes által vitatott tényelődását tanúk bejelentése, okiratok csatolása útján vagy egyéb módon kívánja-e bizonyítani. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel megjegyzi az ítéltábla, hogy a beszámítás a Ptk. 6:49. § szerint a jogosulthoz intézett egyoldalú jognyilatkozat, melynek hatályához a jogosult beleegyezése nem szükséges. A beszámítási nyilatkozat megtételét, amennyiben arra esetleges írásban nem került sor, tanúbizonyítás útján is bizonyítani lehet. Figyelemmel azonban arra, hogy az alperes gazdálkodó szervezet, számviteli kötelezettség terheli, így - egyebek mellett - a 2000. évi C. törvény 65. § (6) bekezdésére figyelemmel, a követelést a mérlegben ki kell mutatni az (1)-(5) bekezdés szerinti könyv szerinti értéken mindaddig, amíg azt pénzügyileg vagy egyéb módon (a Ptk. szerinti beszámítással, eszközátadással) nem rendezték, vagy behajthatatlan követelésként le nem írták. A beszámítás tényét a könyvelésben egyértelműen és azonosítható módon dokumentálni kell, így a beszámításról adott esetben könyvelési dokumentumokkal is kell az alperesnek rendelkeznie. Habár a perben az alperes állította, hogy a kár a kártérítés, illetőleg kötbér fuvardíjba való beszámítása útján érte, számviteli kötelezettségei ellenére még 2019. december 31. napján is a könyvelésben 1700 euro fuvardíjat teljes egészében követelésként tartotta nyilván, azaz a beszámítás megtörténte a könyvvitel adatai sem utalnak, azzal ellentétesen azt a felperesi álláspontot támasztják alá, hogy beszámítás nem történt.

[26] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes által becsatolt számlák csak annak igazolására alkalmasak, hogy a megrendelő a fuvardíjat nem fizette meg, azonban nem igazolja, hogy ez a fuvarozás késedelmével összefügg. Szintén nem alkalmasak annak igazolására, hogy a megrendelő kár, illetőleg kötbérigényét beszámítással érvényesítette és ilyen módon tekinti a fuvardíjat megfizetettnek. Az alperes tehát nem bizonyította a kár bekövetkeztét, illetőleg a kár és a felperesi magatartás közötti okozati összefüggést, ezen konjunktív feltételek hiányában pedig fizetési felszólítással sem kötelezhette a kár megfizetésére a felperest.

[27] Az elsőfokú bíróság nem foglalt állást ítéletében arról, hogy a felperesi munkaviszonyból származó kötelezettségét vétkesen megszegte-e, de figyelemmel arra, hogy a munkavállalói kártérítési felelősség egyéb eleme nem bizonyított, ennek vizsgálata a per eldöntéséhez nem volt szükséges.

[28] Az elsőfokú bíróság a per fő tárgya tekintetében eljárási- és anyagi jogszabálysértés nélkül hozta meg határozatát, azt az ítéltábla a fenti indokolásbeli kiegészítéssel helybenhagyta.

[29] Az alperes fellebbezésében vitatta az elsőfokú bíróság által a felperes javára megállapított perköltség összegét is, e tekintetben az ítéltábla osztotta az alperes álláspontját.

[30] A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 2. § (1) bekezdése lehetővé teszi, hogy az ügyvéd által képviselt fél ügyvédi költségként a közötté és az ügyvéd között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíjat számítsa fel. A Rendelet 2. § (2) bekezdése értelmében az ekként felszámított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Az ítéltábla e körben figyelembe vette, hogy a keresetlevelet a felperes jogi képviselő nélkül eljárva terjesztette elő, a perfelvételi szakaszban jogi képviselő egyáltalán nem járt el, mindösszesen 2020. július 8. napján megtartott másfél óra időtartamú, 2020. szeptember 28-án megtartott mindössze 45 perces és 2021. január 20. napján tartott mindössze félórás tárgyaláson vett részt, előkészítő iratot egy alkalommal mindösszesen 11 sor terjedelemben szerkesztett. Az elsőfokú bíróság által megállapított, a pertárgyérték 1/3-át kitevő ügyvédi munkadíj erre tekintettel nem áll arányban a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel, a magasabb ügyvédi munkadíj megállapítását az ügy bonyolultsága sem indokolja. Az ítéltábla ezért a Rendelet 2. § (2) bekezdésének alkalmazásával a felperes javára megfizetendő ügyvédi munkadíjat a ténylegesen elvégzett tevékenységgel arányosan, a rendelkező részben foglaltak szerint mérsékelte. Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú eljárás során benyújtott költségfelszámításban a felperes az ügyvédi munkadíj megtérítését általános forgalmi adóval növelt összegben kérte, ennek ellenére az elsőfokú bíróság ítélete áfa megfizetéséről nem rendelkezett. A másodfokú eljárás során ugyanakkor a felperesi jogi képviselő akként nyilatkozott, hogy már nem tartozik áfa-körbe, erre tekintettel az ítéltábla az ügyvédi munkadíjat áfa fizetési kötelezettség nélkül állapította meg.

[31] Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján annak fő tárgya tekintetében helybenhagyta, míg a perköltség tekintetében azt részben megváltoztatta és az alperes által megfizetendő perköltség összegét leszállította.

[32] Az alperes fellebbezése a per fő tárgya tekintetében nem vezetett eredményre, míg a perköltség vonatkozásában részben eredményes volt. Az ítéltábla a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a nagyobb részt pervesztes alperest kötelezte a felperes javára ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére. A felperes által a másodfokú eljárással felszámított ügyvédi munkadíj mértékét a Rendelet 2. § (2) bekezdése alapján a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban állóan mérsékelte, figyelemmel arra is, hogy a felperesi jogi képviselő mindösszesen pár soros fellebbezési ellenkérelmet szerkesztett, melyben helyes indokainál fogva kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

[33] Az alperes a fellebbezési illetéket a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontjában foglalt tárgyi költségfeljegyzési jog kedvezménye ellenére

lerotta, figyelemmel azonban arra, hogy a per főtárgya tekintetében a fellebbezése nem vezetett eredményre, a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján azt viselni köteles.

Debrecen, 2021. április 23.

Dr. Tass Edina s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró,
Dr. Pribula László s.k. bíró